

ΑΛΛΗΛΩΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΒΑΣΤΑΖΕΣΘΑΙ...

(Ήθοπλαστική Κωμωδία)

Στό γραφείο τῶν κόμητος... Ὁ οὐρανόσκιος προεβύτης κουβεντιάζει μὲ τὸν ἀνεμῖο τῶν Γκασιῶν. Στὸς λόγους, κοιμᾷ κάδα μὲ ὡραίες γυναῖκες.

Γκασιῶν, (μὲ κατάκληψιν).— Ἄ! ὦ! Μὰ τι λέτε τώρα, θετε; Ἐγὼ γεννημένος γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ; Νὰ παντρευθῶ ἐγώ; Ἄστεινέσθε βέβαια! Τὸ σκεφθήκατε μὲ τὰ σοβαρά σας αὐτὸ;

Ὁ θεῖος του.— Σοβαρότατα, ἀνεμῖο μου. Γιὰ καλοσυλλογίσου το καὶ μόνος σου. Ἐχεις ἕνα σοφὸ φιλενάδε. Τὶς ἀλλάξεις μὲ μαθηματικὴ ἀκριβεία στὴ χρονολογία. Κάνεις ὅτι σοὺ κατέβει. Εἶσαι δηλαδὴ τέτοιος ὅπως ὁ ὄνειροδόμος—ὅπως εἶμουν δηλαδὴ πάντοτε κ' ἐγώ. Ναι, ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀλόπως εἶσαι ἀντάξιος ἀνεμῖος τοῦ θεῖου σου. Ἦσουν ἦθελα νὰ πῶ. Γιατί τώρα... ἔχεις μονάχα μιὰ φιλενάδα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατορθώνει νὰ σὲ κρατᾷ κλεισμένο σπίτι, χωρὶς ἐσὺ νὰ διαμαρτύρησαι. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἀρχίζεις νὰ ἐξασκεῖσαι στὰ δάιτα τοῦ γάμου. Ἐξάλλου μόνος σου μοῦ τὸ εἶπες, πρὸ ἕξι περὶοιῶν μῶν, πὼς δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις χωρὶς τὴν Ἀδέλα σου—ψέμματα!

Γκασιῶν.— Δὲν τὸ ἀνοῦμαι, θετε μου. Ὁμολογῆσατε ὅμως πὼς σὰς ἐξήγησα, τότε, ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ, καὶ τοὺς λόγους. Σὰς εἶχα πεῖ πὼς ἡ Ἀδέλα μοῦ ἔγινε συνήθεια, ἔξις, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ. Θυμᾶμαι μάλιστα πὼς σὰς εἶχα κάνει τότε καὶ μιὰ παρομοίωση τῆς ὁποίας ἡ ἀκριβεία σὰς ἐπροξένησε κατάκληψιν.

Ὁ θεῖος του.— Ναι, δὲν ἀντιλέγω. Μὲ εἶχες ρωτήσῃ ἂν θὰ μπορούσα νὰ κόψω μιὰ ὠραϊομένη μάζα πούρου ἢ λιζέρ, τὴν ὁποία ἔχω συνήθειαι πιά...

Γκασιῶν.— Καὶ μοῦ ἀποκριθῆκατε...

Ὁ θεῖος του.— Σοὺ ἀποκριθῆκα πὼς θὰ μοῦ ἦτανε, πράγματι, πολὺ δύσκολο...

Γκασιῶν.— Βλέπετε, λοιπόν;

Ὁ θεῖος του, (ἀφ' ὅπου τράβηξε ἡδονικὰ μιὰ σουφριζιά ἀπ' τὸ ἐκλεκτὸ ποῦρο του καὶ ἤπιε μιὰ γουλιά ἀπ' τὸ πικερόχο κονιάκ του).— Ναι, ἀνεμῖο μου, δὲ θέλω νὰ πῶ... Βλέπεις πόσο λογικὸς εἶμαι. Λαμβάνω ὑπ' ὄψη μου ὅλα τὰ σοβαρά ἐπιχειρήματα. Καὶ καταλαβαίνω πὼς δὲν ἔχεις ἀδικο... (Ὁ Γκασιῶν ξαναβίρασε τὸ κέρι του. Ἄζ! ὁ πομπὸς ὁ θεῖος! Ἡθελε νὰ τὸν τρομάξῃ στὴν ἀρχή, γι' αὐτὸ ἔλαβε τὸ αὐστηρὸ καί... σοβαρῶς αὐτὸ ἔγινε. Ἀκοῦς ἐκεῖ: νὰ παντρευεῖ! Θεὸς φυλάξοι!...)

Ἄν ὅμως μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐξ-συνηθίσω τὰ ποῦρα καὶ τὸ κονιάκ, ὁ μόνος λόγος εἶνε πὼς δύσκολα μπορῶ νὰ βρῶ τέτοιες τέλειες μάζες. Δὲ συμφωνεῖς μαζί μου; (Ὁ Γκασιῶν, ἀπὸ νάπανθῃ, γέμισε μὲ θεοσκευτικὴ εὐλάβεια ἕνα ποτηριὸν κονιάκ καὶ ἄναψε ἕνα ποῦρο τῆς Ἀβάνας, καρφώνοντας ἐκστατικὰ τὰ μάτια του στὸ ταβάνι). Ἐχομε, βλέπεις, σχεδὸν τὰ ἴδια γοῦσα καὶ συμφωνοῦμε πάντοτε στὴν ἐκλογὴ ὡραίων πραγμάτων. Τόσο μάλιστα πὼς συχνὰ μοῦ συνέρχῃ νὰ πάρῃς πολλὰς φιλενάδες μου, ἐπειδὴ εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ σ' ἀρέσουν.

Γκασιῶν.— Ἡ ἀλήθεια εἶνε τώρα, θετε μου, πὼς θελήσατε καὶ σεῖς τελευταίως νὰ... σχετισθῆτε μὲ τὴν Ἀδέλα μου.

Ὁ θεῖος του.— Νὰ τὴν ξανασηκευθῶ δηλαδὴ, ἀνεμῖο μου. Γιατί μὴν ξεχνᾷς πὼς τὴν εἶχα γνωρίσει πρὶν ἀπὸ σένα...

Γκασιῶν.— Τὸ ἔξερο, θετε μου, τὸ ἔξερο. Κ' ἐπιτροπαστέ μου νὰ σὰς ἐπαναλάβω κατὶ πού σὰς τὸ ἔχω ἤδη ὁμολογήσει, ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ, πρὸ ἕξι μῶν, δὲ τῆλεῦο καθόλου τὴν Ἀδέλα. Ὅπως δὲ τῆλεῦτε σεῖς τὰ ποῦρα σας καὶ τὸ κονιάκ σας, τὰ ὁποῖα προσφέρετε ἀφειδίως σὲ συγγενεῖς καὶ φίλους. Ἄν λοιπὸν ἡ πεῖρα πού ἀποκτήσατε ἀπὸ τὴν προστριβὴ σας μὲ τὴν Ἀδέλα, σὰς ἔκανε νὰ ἔχετε δισταγμοὺς γιὰ τὴν ἀξία τῆς γυναίκας αὐτῆς...

Ὁ θεῖος του.— Κανένα δισταγμὸ, ἀνεμῖο μου! Τ' εἶν' αὐτὰ πού λὲς τώρα! Μπῆ, σὲ καλὸ σοῦ!... Τὸ πρᾶγμα μάλιστα ἦταν φυσικώτατο, λαμβανομένου ὑπ' ὄψην ὅτι ἀμρότεροι ἐμποροῦμεθα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν περὶ παροχῆς ἀμοιβῶν ἐυκολιών...

Γκασιῶν.— Ἐννοεῖται! θὰ ἔλεγα μάλιστα ἀκόμα πὼς, στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἐκελεύσατε ἕνα ἐπιβεβλημένον καθήκον. Ἐποῦκοιτο νὰ ἐξακριβώσατε μόνος σας ἂν ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία θὰ καθόμασθε μαζί... ἄξιζε πράγματι τὸν κόπο. Φροντίσατε γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνεμῖου σας. Ἐστὶ ἀντιλαμβάνομαι ἐγὼ τὴν ἀφορμὴ τῶν παροδικῶν σχέσεών σας μὲ τὴν Ἀδέλα.

Ὁ θεῖος του, (ἀπλώοντας τὸ χέρι).— Βάλτο ἀνεμῖο μου. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλεῖ: εἶσαι ἀντάξιος ἀνεμῖος τοῦ θεῖου σου!...

Γκασιῶν.— Καὶ ποῖο ἦταν, θετε μου, τὸ ἐξαγόμενον τῆς... πραγματογνωσίας σας;

Ὁ θεῖος του.— Καλὸ, ἀνεμῖο μου, πολὺ καλὸ, καλύτερο ἀπ' ὅ,τι περιμένα—καὶ εὐνοϊκώτατο γιὰ σένα. Τὶ τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου, ἡ Ἀδέλα αὐτὴ ὅσο περνᾷ τὰ χρόνια γίνεται καὶ καλύτερη.

Γκασιῶν.— Σὰν τὸ κονιάκ σας, θετε μου.

Ὁ θεῖος του.— Ἀκριβῶς.

Γκασιῶν.— Ὡστε, ἀφ' οὗ συμφωνεῖτε μὲ τὴ γνώμη μου...

Ὁ θεῖος του.— Συμφωνῶ ἀπόλυτως, πληρέστατα, ἀσχετητεῖ...

περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι.

Γκασιῶν, (ποῦ ἀρχίζει ν' ἀναμνεῖ καὶ νὰ συλλογίζεται μήπως ὁ θεῖος του ἔχει σκοπὸ νὰ τὸν παντρεύῃ μὲ τὴν Ἀδέλα).— Τώρα καταλαβαίνω θετε μου, τώρα καταλαβαίνω... Ἄ! μὰ εἶστε ἕνα πραγματάκι... Καί, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, κόντρεψα νὰ σὰς πιστέψω, μὲ τὴν ὁποία σοβαρότητα πού μιλούσατε... Ἄ! μὰ εἶστε τοῦ διαβόλου κάλτσα... συγγνώμην διὰ τὸ ἐλευθεριζῶν τῆς ἐπαφροσύνης. Εἶδατε, τί βλάκας πού εἶμουν...

Ὁ θεῖος του.— Καὶ εἶσαι ἀκόμα, ἀνεμῖο μου, γιατί μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κατάλαβες τίποτα ἄς εἶνε: ξαναρχίζω ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ σοὺ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια...

Γκασιῶν.— Ποιὰ ἴδια, θετε μου;

Ὁ θεῖος του.— Πὼς εἶσαι πλασμένος γιὰ σύζυγος.

Γκασιῶν.— Ἔστο! Ἄς τὸ παραδεχθῶμε πρὸς στιγμήν.

Ὁ θεῖος του.— Ἄρα... σὲ παντρεύω. Θὰ σοῦ δώσω... πρῶτα πρῶτῃς τάξεως. Εἶσαι νέος, ὡραῖος, εὐγενής, κοσμικὸς, χαριτωμένος... Πάει, τελείωσε: θὰ σὲ παντρεύω!...

Γκασιῶν.— Καλὰ, μὲ ρωτᾷτε καὶ μὲνα ἂν θέλω νὰ παντρευθῶ;

Ὁ θεῖος του.— Τὶ ἔκανε λέει; Δὲ θέλεις νὰ παντρευτεῖς; Ἄ! ἀνεμῖο μου, βλέπω πὼς δὲν εἶσαι καθόλου λογικὸς!

Γκασιῶν.— Μὰ, ἐπὶ τέλους ποῦ ἀκούστηρε αὐτὸ; Νὰ πάρω γυναῖκα τὴν Ἀδέλα, μιὰ τρολλοῦταξη ὅπως εἶν' αὐτὴ! Ὁ ἀστεϊσμός σας, ἔξερτε, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια αὐτῆς τῆς φροσύνης. Μπορεῖτε νὰ μὲ εἰρωνευθεῖτε ὅσο θέλετε. Ἐχετε ἐξάλλου, τὸ δικαίωμα. Μὰ ἡ Ἀδέλα δὲ μοῦ εἶνε, στὸ γάμο—γάμο τῆς γραφῆς, καὶ τόσο ἀπαραίτητη ὥστε νὰ συγκατατεθῶ...

Ὁ θεῖος του.— Μὰ, εὐλογημένο παιδί, ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ πάρῃς γυναῖκα τὴν Ἀδέλα;

Γκασιῶν.— Χίλιος διαβόλος! Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς τὸ λογικὸ συμπέρασμα ἐκείνον πού μοῦ εἶπατε... πὼς μοῦ δώσατε καθαρά νὰ καταλάβω...

Ὁ θεῖος του.— Ἡ μοῖρα σου τῆχει, δυστυχισμένε μου ἀνεμῖο, νὰ μὴν καταλαβαίνεις ποτὲ τίποτα... Ὅποτε πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου ἡ σκέψη νὰ σὲ παντρεύω μὲ τὴν Ἀδέλα.

Γκασιῶν.— Ποιὰ λοιπὸν θὰ μοῦ δώσατε γυναῖκα;

Ὁ θεῖος του.— Αὐτὸ οὐτε γὼ δὲν τὸ ἔξερο! Ἐπαίρματι στὸ γούστο σου καὶ στὴν ἐκλογὴ σου. Θὰ πάρεις γυναῖκα ὅποια σοῦ κάνει, ὅποια θέλεις ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀδέλα, ἐπειδὴ...

Γκασιῶν.— Ἐπειδὴ;

Ὁ θεῖος του.— Ἐπειδὴ αὐτὴν θὰ τὴν παντρευθῶ ἐγώ.

Γκασιῶν.— Ἐσεῖς;

Ὁ θεῖος του.— Ἐγώ.

Γκασιῶν.— Καὶ γιατί;

Ὁ θεῖος του.— Γιατί ἔχεις ἀπόλυτο

δίκιο, ἀνεμῖο μου, γιατί ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει κατὰ ἀπάνω τῆς πού σὲ τραβᾷ καὶ δὲ σ' ἀφήνει νὰ ξεκολληθεῖς ἀπὸ κοντά της.

Γκασιῶν.— Σὰν τὸ κονιάκ καὶ τὰ ποῦρα σας.

Ὁ θεῖος του.— Ἀκριβῶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ μὲ δικαιολογήσεις ἂν δὲ μπορῶ νὰ γάνω χωρὶς αὐτὴν. (Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν σφιγγεῖ τρυφερῶς). Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσεις, παιδί μου. Στὴν ἡλικία σου, εἶνε εὐκόλο νὰ κόψει κανεὶς μιὰ συνήθεια. Μὰ, στὴν ἡλικία τῆς δικῆς μου εἶνε πολὺ δύσκολο...

Ζαν Ρισπέν

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Στὸς νέους φιλόσοφους Τοῦ Goëthe

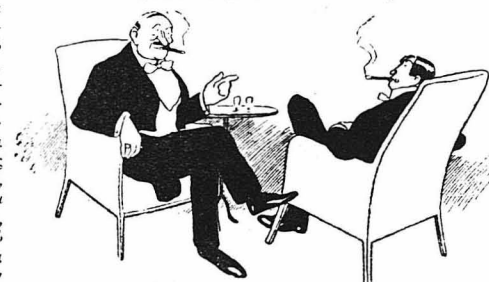
Λέγε, δὲν κάνει ἄριστα, νὰ λήθῃ τὴν ἀλήθεια; στὸν ὄχλο ὁ νέος φιλόσοφος, γι' αὐτὴν νὰ μερμυγῇ;— Ὁχι! Δὲν πρέπει πάντοτε. Γιατὶ ὁ λαὸς στὰ στήθεα, κρύβει ἕνα ψέμμα καὶ μ' αὐτὸ τὸν πόνο του περνᾷ.

Σ' ἕνα νήπιον Τοῦ Schiller

Εὐτυχισμένην ὑπαρξὴν, στὴν κούνια σὰν κοιμᾷσαι, ὁ κόσμος ὅλος φτιάχτηκε γιὰ σένα καὶ ἡ χαρὰ. Μὰ ὅταν καιροὶ περάσουνε καὶ ὅταν ἄντρας θᾶσαι θὰ λὲς μὲ δάκρυα: "Ἐξῆρα κ' ἐγὼ καμιά φορὰ;

Στὸς νέους Τοῦ Schiller

Πᾶρε τὴ βάρκα, ὦ! νῆς μου! καὶ φεύγα ἀπ' τὸ λιμάνι θάρρος! μὴ σιιάζεσαι! γερά, ἔχεις τὰ νιάτα σου, πανιά θὰ βρῆς ἀγάπης στὴ ζωῆ, πού ὁ νοῦς σου δὲν τίς βρᾷνε. Μὴ πεῖς ὅμως τὸν πόνο σου σ' ἄλλον καμιά φορὰ.

Ὁ θεῖος κουβεντιάζει μὲ τὸν ἀνεμῖο του